Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St
Jersey City, N.J 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 150. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 11-го СЕРПНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 11 1982 No. 150. VOL. LXXXIX

ВІДБУЛОСЯ 24—ТЕ ЗАКЛЮЧНЕ ВІЧЕ ТПН

Ню Йорк (Я.С.). — Організація Американці За Визволення Поневолених Націй (АВПН), при активній участі і з фінансовим покриттям Спілки Визволення України (СВУ), у співпраці з Головною Управою Гетьманського Руху в ЗСА, в неділю, 25-го липня 1982 року, на Острові Статуї Свободи відбули 24-те Заключне політичне віче Тижня Поневолених Націй (ТПН), згідно з ухваленим Конгресом законом ч. 86-90 z 1959 року.

Голова Ради директорів АВПН д-р Валентина Калиник о год. 2:00 по обіді відкрила політичне віче ТПН і на початку попросила відбути церемонію приречення всіх учасників на Прапор ЗСА. Всі представники етнічних груп стали на-струнко і, поклавши праву руку на груди, виголосили приречення.

Голова АВПН прочитала список понад тридцяти поневолених комуно-російським імперіялізмом не-російських народів, у тому числі 14 республік у СССР, та комуністичних сателітів. Також згадала вона аґресивні підбої Москвою народів Азії і втручання Москви до народів Африки, Південної Америки, арабського світу. В Афганістані голова підкреслила брутальний совєтський ґеноцид, подібний до жахливого своїми розмірами ґеноциду і етноциду на Україні і всюди проти українців, запротоврених на чужі території по Сибірі, на півночі РСФСР чи по інших республіках СССР.

Далі керму Віча перебрав Мирон Леськів, суспільно-громадський і політичний діяч з Ню Джерзі. Він у слові про ТПН підкреслив важливе політичне значення тижня у викритті московської загарбницької експансії в цілому світі. Опісля він запросив представників Білорусії — активну діячку Ларису Станкевіч і д-ра Г. Горошко, зачитати надіслані Проклямації ТПН: одну — підписану у Білому Домі Президентом ЗСА, другу — надіслану з Олбані, Н.Й., за підписом губернатора стейту Ню Йорк, і третю від посадника міста Ню Йорк.

З промовами виступили представники етнічних груп. Від імени УНРади говорив журналіст і політичний діяч Орест Питляр; представниця Литви пані Кольбер промовляла від балтійців; Грузію репрезентував Г. Абуладзе. Були теж і інші виступи.

Згідно з постановою Ради директорів АВПН, на засіданні, яке відбулося 11-го липня, ц.р., в готелі „Дорал-Інн" в Ню Йорку, було приготовано текст резолюцій і Звернення до урядів Західнього світу із закликом 25-го липня відбути Віче ТПН біля Статуї Свободи. Ці резолюції одноголосно прийнято всіма учасниками Віча, після того як М.Леськів урочисто прочитав їх на Вічу.

Сім точок у резолюціях (про небезпеку совєтсько-російського експансіонізму; про потребу допомоги усім поневоленим Москвою народам; про схвалення політики президента Реґена щодо заборони продавати до совєтів західню передову технологію; про потребу поширити ембарґо Президента і на продаж зерна до Совєтського Союзу; про конечність допомоги Афганістанові і польській „Солідарності" та подібне) закінчуються такими словами: „Нехай закон про Тиждень Поневолених Націй — один із великих висловів законодавства ЗСА — одноголосно схвалений Конґресом і підписаний президентом Д. Айзенгавером у 1959 році, буде не тільки урочистою Декляраціею, але й стимулом для динамічної політики ЗСА супроти московської тоталітарної комуністичної імперії, яка тримає мільйони людей в рабстві й насильно стримить опанувати ввесь світ, зі ЗСА включно."

На закінчення Віча ТПН учасники вистроїлися з прапорами в лаву і поклали вінки у стіп Статуї Свободи борцям за визволення своїх народів. Було роздано коло тисячі листівок туристам на Острові Свободи.

Богослуження УКЦ в часі ЮМПЗ на „Вовчій Тропі"

Іст Четгем, Н. Й. - Отець капелян Пласту на ЗСА повідомляє, що Божественну св. Літургію у неділю, 15-го серпня ц.р. в дні відкриття Ювілейної Міжнародної Пластової Зустрічі відправить Архиєпископ-Митрополит Стефан Сулик, капелян Пласту Головної Пластової Булави, о годині 10-ій ранку, після офіційного відкриття ЮМПЗустрічі.

У четвер, 19-го серпня на свято Преображення Господнього-Спаса отці пласту ни відслужать св. Літургії в поодиноких таборах.

У неділю, 22-го сепня, св. Літургію відправить Владика Василь, єпископ Стемфорду, о год. 9-ій ранку. Після св. Літургії буде закриття Зустрічі.

Отець капелян прохає священиків, які бажають співслужити св. Літургію з Владиками, привести світлі ризи і служебник. Учасникам Зустрічі, які бажають приступити до святого причастя, слід би відбути Сповідь перед виїздом на ЮМПЗ.

Міннесота готується до „Українського Дня"

Міннеаполіс—Сейнт Пол, Мінн.—Цього року громада Міннеаполісу в цьому місті приготовляє дві атракції: у суботу, 21-го серпня ц.р. матиме гостинний виступ чоловічий хор „Сурма" з Чикаго; Ілл., в год. 7.30 вечора, тут в авдиторії школи парафії св. Константина при 515 Юніверсіті авеню, Норт-Іст; диригент—д-р Василь Трухлий.

На другий день у неділю, 22-го серпня, від 12-ої години вполудне до 6-ої години вечора, в Міннеаполісі в Міннеага парку, відбуватиметься „Український День". Офіційна частина програми розпочнеться в 3-ій годині по полудні. В програмі: доповідь Миколи Кушніра, співи, танці, гра на бандурах і виступ хору „Сурма". Можна буде оглянути експонати українського мистецтва і літератури, та до розпорядимости гостей будуть тут українські страви. До участи в „Українському Дні" запрошено достойників стейтового і федерального урядів.

Канадські спортсмени будуть на „Українському Дні Спадщини"

(О. Глібович). — В неділю, 29-го серпня, вже четвертий раз відкриються три входи „Онтаріо Плейс" для багатотисячної публіки, яка буде гостем популярного „Українського Дня Спадщини".

Минулорічний „Український День" стягнув рекордове число відвідувачів на цей культурно-розваговий півострів, бо, за словами директора Онтаріо Плейс Корпорації, 55 тисяч — це була найвища одноденна фреквенція за 10-річне існування „Онтаріо Плейс".

Сьогорічний „Український День Спадщини" відбувається в час Всеканадської виставки, на яку приїжджають туристи з усіх країн світу, так що інформативне значення Українського Дня Спадщини" серед довколишнього світу зростає з року в рік.

Провінційна Рада КУК (Онтаріо) докладає всіх зусиль, щоб популяризувати українську активність у всеканадському житті та представити українську культуру в якнайкращому аспекті оскільки на це дозволяють фінансові можливості та машина людської сили.

Мабуть найкращий вияв української живучости в піднесенні імени нашої прибраної батьківщини Канади є в ділянці спорту. Це й стало приводом до присвячення „Українського Дня Спадщини" українським канадським спортсменам, з якими нав'язано безпосередній і посередній контакт та які дуже прихильно прийняли цю вістку. Та чи тільки самі спортсмени? Їхні батьки раділи цією вісткою, що було видно з їхніх піднесених голосів; наприклад, бабуся Вейна Ґрецького виявила сама охоту прибути на „Український День Спадщини" та, подаючи число телефону свого сина (тобто батька Вейна) пояснювала: „Він по-нашому розуміє і трохи говорить, але говоріть до нього по-англійськи". Привітлива бабуся Вейна, яка, між іншим, родом із Галичини, і його батько зголосили свою присутність на „Українському Дні", а вслід за цією розмовою прислав свою знимку із привітом їхній славний нащадок — сам Вейн.

З позамісцевих спортсменів вже зголосили свою участь у офіційній церемонії вечірньої програми гімнасти Олімпіяди 1972 року Дженіфер Дячун, яка перебуває в Венкувері; Дейл Гаверчук, гокеїст команди „Вінніпеґ Джетс"; Тарас Житинський із Філядельфія Флаєрс" та інші.

Ідея Дня українського спортсмена притягла до праці в підготовчому комітеті любителів спорту від найстаршого до наймолодшого віку. І коли слухаєте з боку, помічається із подивом, як старші йдуть із духом часу, а молодші знають так багато з минулого українського й канадського спорту. В цьому комітеті працюють колишні творці Спортового Товариства „Україна", „Тризуб" та змаґуни українських молодечих організацій Торонто.

(Закінчення на стор. 4)

ВІДБУВСЯ ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-у

16-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у ім. Гетьмана Івана Мазепи. Оселя ОДУМ-у „Київ", Аккорд, Н.Й. 3 — 17-го липня 1982 року.
Візита учасників і команди табору до Українського Пантеону, Осередку УПЦеркви в ЗСА, Савт Бавнд Брук, Н.Дж. Посередині — Блаженніший Владика Мстислав, Митрополит УПЦеркви в ЗСА; з правого боку — о. протопресвітер Степан Біляк - голова Консисторії УПЦ; з лівого боку - мґр Віктор Педенко, СВП - комендант 16-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у; перший з правого боку д-р Юрій Криволап - писар Постійної Команди Виховників Юного ОДУМ-у.

фото: д-р Юрій Криволап, СВП

Аккорд, Н.Й.(ДЮК). — В днях від 3-го до 17-го липня ц.р., на оселі ОДУМ-у „Київ" в Аккорд, Н.Й., недалеко Союзівки, відбувся 16-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у ім. Гетьмана Івана Мазепи. Участь в таборі взяло 28 курсантів з різних місцевостей ЗСА і Канади. Програмою табору керувала команда в складі: мґр Віктор Педенко, СВП (Торонто) - комендант; д-р Юрій Криволап, СВП (Балтимор) - заступник коменданта (перший тиждень); колеґа Юрій Іхтіаров, СВП (Філядельфія) - заступник коменданта (другий тиждень); кол. Юрій Швець, ВЮ ОДУМ-у (Елкґард) - писар; подруга Катя Якута, ВЮ ОДУМ-у (Торонто) - старша бунчужна; кол. Тарас Ліщина, ВЮ ОДУМ-у (Торонто) - старший бунчужний, та інж. Євген Кальман, СВП (Трентон) - обозний. У праці з курсантами, окрім команди, допомагали також окремо запрошені лектори, старші виховники ОДУМ-у — інж. Олексій Шевченко, інж. Іван Павленко, інж. Леонід Ліщина, подруга Наталя Павленко та колеґа Андрій Шевченко.

Програма Табору Виховників Юного ОДУМ-у, яку наперед підготовляє Постійна Команда Виховників Юного ОДУМ-у, що існує при ЦК ОДУМ , в основному поділена на три частини. Протягом першого тижня з таборовиками переходиться організаційна структура ОДУМ-у та матеріяли з життя серед природи (мандрівництво, картографія, теренознавство, природознавство, перша допомога, сиґналізація тощо).

Рівнож в програму першого тижня включена одноденна прогулька та дводенна (через ніч) мандрівка. Програма другого тижня є присвячена виключно для вивчення гурткової (роєвої) системи та пля-

(Закінчення на стор. 3)

В ПАРИЖІ ВБИЛИ 6-ох ЖИДІВ

Париж, Франція.—У жидівській дільниці Парижу невідомі злочинці заатакували в полудневих годинах в понеділок, 9-го серпня ц.р., ресторан скорострілами і ручними ґранатами та вбили шість осіб, а 22 поранили.

Поліція ствердила, що цей атентат був добре і з усіми подробицями підготований і у виконанні його було заанґажованих принаймні п'ять або шість осіб. Один з них кинув в ресторан ручну ґранату, а інші відчинили вогонь із скорострілів. Після виконання нападу усі вони втекли вузькими вуличками Парижу біля Бастільської площі, далі стріляючи до брам домів і в паркуючі на вулицях автомобілі.

Все вказує на те, що цей напад був новий прояв антисемітизму, але хто були атентатчики не відомо.

Відомий паризький щоденник „Франс-Суар" інформує, що його редакція отримала телефонічну вістку, що напад виконали члени організації Безпосередня акція, але рівночасно члени лівої групи також приписують собі цей акт, який посадник міста Шірак назвав „жахливим".

Ця найновійша атака на жидів припала на час, коли відносини поміж жидами і французами дуже напружені з уваги на прихильне ставлення французького уряду до палестинців, що виявляється навіть у коментарях на телевізії, які присвячують багато часу справам положення палестинців в Бейруті. Амбасадор Ізраїля в Парижі уважає, що безприкладне мордування цивільного жидівського населення на вулицях Парижу є спонукане антисемітськими настроями уряду Франції. Тому, коли президент Франсуа Міттеран прибув на поминальну відправу за убитих до божниці, його зустріли неприхильні вигуки.

Дев'ять із поранених у нападі знаходяться у важкому стані так, що є побоювання, що число убитих буде ще вище.

Представник Палестинської Визвольної Організації в Парижі відмежував свою організацію від будь-якого зв'язку з атентатом, заявляючи, що в часі коли в Бейруті гине безборонне населення, ПВО в жадному випадку не хоче мститися у подібній спосіб.

У світі

ВІРМЕНСЬКІ ТЕРОРИСТИ ВИКОНАЛИ АТЕНТАТ в Анкарі, Туреччина, в якому загинуло дев'ять осіб, в тому числі одна американка, яка померла в шпиталі, а 50 осіб були поранені. Лікарі у шпиталі, до якого було привезено вбитих і поранених кажуть, що, правдоподібно, ще двом особам загрожує смерть. Атентат викликав критичні голоси у світовій пресі, тим більше, що атентат виконали члени так званої армії визволення Вірменії, а не якась собі припадкова терористична організація. Джін Босворт, згадана американка, була тяжко поранена відламками бомби і вже від самого початку лікарі не робили великої надії, що вона з того атентату вийде живою. У замаху загинув також один громадянин Західньої Німеччини.

У КИТАЙСЬКІЙ НАРОДНІЙ РЕСПУБЛІЦІ трагічно загинув, впавши зі скелі американський громадянин 41-річний Роджер Киркпатрик з Принставну в Ню Джерзі. Він і його товариш намагалися здобути гору висотою 24,757 футів у північнозахідній частині Китаю. Про випадок повідомило офіційне китайське пресове аґентство Гсінгуа.

ДВА ПРЕДСТАВНИКИ УРЯДОВОЇ ЛЕҐІСЛЯТУРИ на Фалькляндських островах вирішили особисто прибути до головної квартири Об'єднаних Націй в Ню Йорку, щоб тут перед комісією деколонізації ОН оборонити право Великобританії на володіння цими островами. Комісія, як відомо, розглядатиме справу Фалькляндських островів в половині тижня, щоб вирішити хто є правним власником островів і чи Арґентина поповнила аґресію висилаючи туди свої військові частини. Тоні Блейк і Джан Чік є членами Фалькляндської леґіслятивної ради і вони будуть першими особами, які свідчитимуть перед згаданою комісією у тій справі.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА РОНАЛДА РЕҐЕНА настоює, щоб ізраїльский уряд погодився з пляном евакуації повстанських частин Палестинської Визвольної Організації, бо в протилежному випадку всі пляни американського висланника на Близькому Сході Филипа Габіба будуть витрачені надаремно. Державний секретар ЗСА Джордж Шулц написав в цій справі спеціяльного листа до прем'єр-міністра ізраїльського уряду Менахема Беґіна, у якому Шулц звертає увагу ізраїльських чинникам, що у випадку недотримання передумов можуть програти не тільки палестинці, але пристижево також Ізраїль, богато бо держави світу не задоволені продовженням війни в Ливані.

ІРАНСЬКИЙ РЕЛІҐІЙНИЙ ФАНАТИК і теперішній диктатор Ірану аятолла Хомейні знайшов вже другого великого „світового диявола". Він побіч З'єднаних Стейтів Америки, виступаючи перед іранськими мулами, поставив також Совєтський Союз заявляючи, що вояки цього „другого диявола" винищують цивільне населення в Афганістані. Як відомо, Хомейні вже від давна пересилає афганським повстанцям зброю й інший військовий матеріял, щоб таким чином допомогти їм у боротьбі проти інвазійних совєтських частин.

ЕСТОНСЬКІ ДЖЕРЕЛА ІНФОРМУЮТЬ, що совєтські суди в республіці засудили чотирьох естонських дисидентів на довголітні терміни ув'язнення за те, що вони в березні і квітні ц.р., закликали робітників до півгодинного страйку, щоб таким чином запротестувати проти експлуатації робітників республіканськими чинниками.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІТАЛІЙСЬКОГО УРЯДУ Джованні Спадоліні подався разом із своїм урядом до димісії, який став жертвою спекулятивних маніпуляцій лідера соціялістичної партії Беттіно Краксі. Політичні спостерігачі інформують, що це вже 41-ий уряд Італії після Другої світової війни, який подався до димісії, не маючи змоги нормально працювати через політичні спекуляції Комуністичної і Соціялістичної партій, які ніяк не можуть погодитися з політикою християнських демократів, які ставлять в першу чергу інтереси країни на перше місце, а щойно тоді соціяльні проблеми, яких в Італії не бракує.

ІЗРАЇЛЬ СХИЛЯЄТЬСЯ ДО ПЛЯНУ ЕВАКУАЦІЇ ПВО

Єрусалим, Ізраїль. — Ізраїльський уряд отримав від Адміністрації президента Роналда Реґена опрацьований частинно в Бейруті помічниками американського висланника на Близький Схід Филипа Габіба, а частинно у Вашінґтоні, докладний плян евакуації повстанських частин Палестинської Визвольної Організації, яка в принципі погодилася на відтягнення своїх військових частин, як тільки до Бейруту наспіють військовики міжнародного корпусу миру, які покищо складатимуться з американців, італійців і французів.

Раніше прем'єр-міністер ізраїльського уряду вимагав, щоб вояки ПВО залишили місто ще перед приходом міжнародного корпусу, бо в Єрусалимі вважали, що Ясір Арафат, лідер ПВО, може використати їхню присутність як прикриття і приготування до оборони, але пізніше М. Беґін змінив свою думку. Він однак вимагав ґарантії, що у випадку зміни, американські, італійські і французькі вояки повинні залишити Бейрут, щоб дати можливість ізраїльській армії започаткувати остаточну офензиву для кінцевої розправи з ПВО.

Речники американського Уряду передали в понеділок, 9-го серпня ц. р., плян на письмі, а державний секретар Джордж Шулц вимагав від ізраїльського уряду, щоб він тим разом дотримався цього пляну, бо в противному випадку усі заходи Ф. Габіба підуть на марно.

У Вашінґтоні речники Білого Дому і Державного департаменту висловили вдоволення остаточним пляном відтягнення повстанців ПВО з Бейруту. Цей плян, опрацьований у переговорах між ізраїльцями і ПВО, був пізніше прийнятий Я. Арафатом, але ізраїльська сторона заявила, що Арафат власноручно не підписав пляну, а останні розмови від імені ПВО вели інші люди.

Плян між іншим передбачає, що по виході вояків ПВО західню частину Бейруту контролюватиме тимчасово міжнародний корпус, який у початковій стадії матиме тільки 2,200 вояків: 800 американців, 800 французів і 400 італійців.

У східній частині Бейруту Ф. Габіб і його помічники зустрілися з представниками ливанського уряду, щоб, як пізніше поінформували ливанські чинники, устійнити список повстанців і розділити їх по арабських країнах. Під увагу беруться тільки такі чотири арабські країни: Сирія, Ірак, Йорданія і Єгипет. Не виключено, кажуть політичні спостерігачі, що в останню хвилину ще інші арабські країни зголосять свою готовість прийняти повстанців ПВО, але досі таких охочих не було. Сирія покищо публічно не заявилась у цій справі, але джерела ПВО обстоюють думку, що частина повстанців буде розміщена в тій країні.

Очевидно, прийняття пляну евакуації ПВО не означає ще розв'язки конфлікту між Ізраїлем і ПВО. Спорадичні бої в Бейруті тривають, а ізраїльські літаки і артилерія час від часу обстрілюють позиції палестинців. Отже, головна проблема ізраїльської інтервенції в Ливані все ще залишається не розв'язаною, якщо її взагалі можна буде розв'язати без виділення окремої території і признання належности для палестинців у визначеному договором у Кемп Дейвиді часі, — кажуть численні політичні спостерігачі і дипломати.

Внутрішня ситуація в Ливані комплікується

Бейрут, Ливан.—Спеціяльний американський висланник—амбасадор Филип А.Габіб, відбув довшу конференцію з французькими, ливанськими та американським мілітарними представниками, обговорюючи підготову детального пляну для евакуації палестинських повстанців з Бейруту. Кілька годин пізніше, він передав цей новий плян ізраїльському міністрові оборони Азрієлеві Шаронові, щоб він представив його ізраїльському урядові в Єрусалимі

Ливанські офіційні чинники заявили, що це вперше за останні два місяці, дійшло врешті до того, що представники чотирьох країн почали серйозно переговорювати в справі евакуації палестинців з Бейруту. Як відомо ливанський уряд є посередником між ЗСА і Францією з одного боку і ПВО з—другого. Однак,не зважаючи на приспішення переговорів, існують ще інші поважні проблеми, що їх треба розв'язати. Наприклад, ізраїльський уряд погодився на міжнародні військові контингенти в Ливані, але лише після цілковитої евакуації палестинців і сирійців з Бейруту і Ливану. Провідники мусулманскої меншини (сунні) побоються, що ізраїльська армія і її союзники, християнські збройні частини, зорганізован і в парамілітарні фалянзі, зможуть запровадити політично-мілітарну контролю над мусулманами в Бейруті, як і теж в інших секціях Ливану.

Інші труднощі полягають в тому, що досі ще немає відповіді, куди переселять 6,000 палестинців в західньому Бейруті. Лиш Йорданія і Ірак погодилися прийняти палестинців, тоді коли Єгипет і Сирія згодилися прийняти тільки деяке число членів ПВО і то під певними умовами.

Хоча ізраїльська армія далі бомбардує західній Бейрут, прем'єр-міністер Менахем Беґін заявив, що є підстави вірити, що ПВО дуже скоро виевакують і „ми не будемо змушені силою зайняти західній Бейрут".

В Америці

ПОНАД 60 ВІДСОТКІВ АМЕРИКАНЦІВ в опитуваннях відомого журналу „Нюзвік" висловилися проти ізраїльської інвазії Ливану, а 43 відсотки були за зірванням дипломатичних відносин між ЗСА і Ізраїлем. Тільки 16 відсотків опитуваних—переконані, що Ізраїль зробив інвазію в обороні власного існування. 48 відсотків опитуваних думають, що Америка повинна переговорювати з палестинцями, тоді коли 42 відсотки є проти цього. Натомість, 45 відсотків є проти творення незалежної палестинської держави, тоді коли тільки 37 відсотків думає, що палестинці повинні мати власну незалежну державу.

ПРИХИЛЬНИКИ „ЗАМОРОЖЕННЯ" АТОМОВОЇ зброї, які програли в Конґресі дуже малою кількістю голосів (204—202), перегруповують свої сили до остаточної перемоги, яку вони сподіваються осягнути восени. Вони приготовляють другу резолюцію в Палаті Репрезентантів і готуються до конґресових виборів також цієї осени. Конґресмен Едвард Маркі, демократ із стейту Массачусеттс і провідник руху за „замороження" атомових зброєнь, заявив, що конґресмени-противники „замороження" матимуть поважні клопоти під час конґресових виборів цієї осени, бо в багатьох виборчих округах є багато прихильників такого „замороження".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00 Make chek or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті й дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти й скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу 65¢ місячно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Сварня на Раді Безпеки ОН

Якщо колись появиться історія, чи бодай хроніка Об'єднаних Націй, то її дослідники знайдуть під датою 6-го серпня 1982 року повідомлення про хід нарад надзвичайної сесії Ради Безпеки ОН, скликаної на вимогу СССР і кількох арабських держав у зв'язку з наїздом Ізраїля на Ливан. Совєтський амбасадор Ричард Овінніков з'ясовував зголошену ним резолюцію, яка вимагала від усіх членських держав Об'єднаних Націй негайного припинення усякої військової допомоги Ізраїлеві (продажу зброї й достави будьяких, придатних для війська предметів), поки Ізраїль не відкличе всіх своїх вояків з Ливану. Овінніков твердив, що в наслідок тієї ізраїльської інвазії згинули десятки тисяч ливанців і палестинців та сотні стали бездомними. „Не можемо дозволити, щоб руки ізраїльських варварів поставили ім'я міста Бейруту в історії поруч з містами Варшавою, Лідіце, і Ковентрі", що їх у Другій світовій війні зруйнували бомби і скорострілі Гітлера.

Присутній на тому засіданні ізраїльський амбасадор Єгуда Блюм зареаґував подібним „джентельменським" зворотом: „Хто ви такий, що може говорити про варварство? Ви — герої Варшави, Будапешту, Праги і Східнього Берліну!" Головуючий на тому засіданні Ради Безпеки Ноел Дорр, представник Ірляндії, раз-у-раз мусив закликати промовців до порядку та просити їх, щоб замість обкидувати один одного лайками — говорили до змісту резолюції. Присутній, як „обсерватор" делеґат Палестинської Визвольної Організації назвав ізраїльського амбасадора Блума „юдео-нацистом" і поручав вивести його з залі у каптані безпеки, як божевільного. Ричард Овінніков і Єгуда Блюм закидали напереміну Ізраїлеві й Совєтському Союзові, що це країна варварства, заперечування прав людини, аґресії і фашизму. Остаточно „за" резолюцією заявилися СССР, Франція, Ірляндія, Йорданія, Уґанда, Польща, Японія, Панама, Еспанія і Ґуяна, — Британія, Тоґо і Заїре „стримались", а З'єднані Стейти Америки зголосили „вето", чим уневажнили голосування. Представник ЗСА Чарлс Ліхтенстін обмежився до короткої мотивації свого голосу „проти" — що, мовляв, зголошена Совєтським Союзом резолюція „занадто одностороння"...

Найбільш характеристична риса того засідання Ради Безпеки ОН була не так лайка, замість ділової наради, як факт відваги ізраїльського Давида виступити проти московського Ґоліята. Біблійний Давид убив Ґоліята, поціливши його в чоло каменем з пращі, — маленький сучасний Ізраїль не всилі повалити могутнього велетня — совєтську імперію. Але це небуденне явище, що власне така маленька країна, як Ізраїль, зважується пригадувати Совєтському Союзові на найвищому міжнародному форумі його історичні злочини — панування терору у власній країні та здавлювання танками і скорострілами „бунти" поярмлених країн.

Ми знаємо подібний випадок з новітньої історії України. 2-го лютого 1918 року на засіданні мирової конференції у Бресті Литовському член української делеґації М. Любинський відповідав на наполягання большевицьких делеґатів, щоби визнати за представників України прибулих з Харкова комуністів Медведєва і Шахрая. Німецький генерал Гофман назвав ту промову „знаменитою", а австрійський міністер закордонних справ Оттокар Чернін описує у своїх споминах докладніше: „...Образа і грубість, висловлені українськими представниками петроградцям були просто комічні... Троцький був у такому пригніченому настрою, що викликав жаль. Як полотно блідий, з широко розкритими очима він нервово щось креслив на бібулі..."

Молоді українські дипломати виявили тоді, тому кругло 64 роки, що вони не лякаються російсько-большевицької імперії. Довгі роки окупаційного терору створили атмосферу страху в Україні. Але досвід історії каже, що така атмосфера зміняється і приходить час, коли поярмлений нарід перестає боятися поневолювача.

Ізраїльці знають, що мають за собою такого могутнього протектора, як Америку. Але й вони самі проявили подиву гідні-тугість, відвагу і впертість у збройній боротьбі за свою державу, дарма що, може, й перетягають струну у легкоpower... у легковаженні інтересів свого американського протектора. Покищо добре сталося, що ізраїльський амбасадор Блюм мав відвагу сказати большевикам у палаці ОН в Ню Йорку гірку правду — і вся міжнародна преса навела ті його грубі, але правдиві слова. Інша річ, що перетворення Об'єднаних Націй в трибуну лайок — це ще один причинок до сумніву, чи та установа має рацію існування.

ВЗДОВЖ ПОБЕРЕЖЖЯ СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ є 23 смуги під водою, де можна розпочинати пошуки природного ґазу й нафти, бо є познаки, що тут скриті їх добрі родовища. Ці 23 смуги є серед 155 місць для розробок, що їх пропонував на ліцитації Департамент внутрішніх справ у Вашінґтоні, але стейтові власті Ню Джерзі мають до цього рішення застереження. Через це жодна компанія розробок нафти й газу в Ню Джерзі не зголосила свого бажання набути одну чи більше з цих смуг. Одначе Вашінґтон заповів, що Департамент дасть їх знову під ліцитацію в наступному році. До того часу вони стоятимуть облогом.

Ярослав Курдидик

БЛИЗЬКИЙ СХІД У ВОЄННИХ СПАЛАХАХ

У вістках міжнародної преси сьогодні наголошують, що перед ЗСА нагромадилось стільки політичних проблем, що серед них важко встановити чергу їхньої „вагомої вартости". У Ливані ще досить далеко до повного закінчення воєнних дій, а Іран, після 24 місяців, почав знову війну з Іраком, яка своєю засяжністю охоплює у Перській затоці найвітальніші інтереси ЗСА в цьому обширі. Відносини з Південною Америкою, як теж зі союзниками в Европі прохололи, а про відновлені переговори між СССР і ЗСА у Женеві, міжнародні звітодавці висловлюються дуже, а дуже скептично.

У вищезгаданих голосах преси, Америці закидують „політичну непослідовність, брак стійкости у рішеннях та нестачу у доцільності". Якщо проаналізувати глибше, — заявляють деякі міжнародні політичні речники, — то можна подумати, що ЗСА, неначебто хвилево забракло „стратегічного напрямку", або, що вони попали у своєрідне перехрестя, некорисного для них збігу геополітичних обставин.

На перший плян серед усього висовується справа ірансько-іракської війни, у якій релігійний фанатик і фактичний диктатор Ірану аятолла Хомейні перестеріг країни Перської затоки, щоби вони не наважувалися допомагати Іракові у ніякій формі, а в першу чергу доставами зброї. Він попросту намагається застрашити деякі арабські країни, щоб вони не вмішувалися до цієї війни. Очевидно, що пересторога Хомейні дуже спізнилася, бо досі допомогли Іракові головним чином Савдійська Арабія і Кувейт грошовою допомогою, коло 20 більйонів долярів, не згадуючи вже про „запобіжну акцію" ЗСА, що про неї не говориться у подробицях, хіба за вийнятком речника Державного департаменту Д. Фішера, який заявив представникам американської преси, що ЗСА розпочали вже висилку мілітарного виряду до всіх загрожених місць в обширі Перської затоки — у залежності від стратегічної важливости, безпосередньо, або посередньо.

Уряд президента Реґена розпочав „приспішене забезпечення" для всіх держав Перської затоки, але в основному Савдійської Арабії, стабільність якої може бути найбільше загрожена ірансько-іракською війною. Керівник Комісії для закордонних справ К. Заблоцкі наполягав в останньому своєму виступі, щоб Уряд приспішив цю акцію усякими можливими засобами, а в першу чергу своєю „мілітарною присутністю" в тому обширі, щоб дати відчути арабському світові, що ЗСА діють з повною серйозністю. Незалежно від того, Рада Безпеки при ОН намагається припинити бойові дії і започаткувати переговори з участю її представників.

Тому що західнім кореспондентам заборонено відвідувати прифронтові смуги, виходить, що єдиними там надійними джерелами являються тільки американські шпигунські сателіти і радарові літаки типу АВАКС. Ірак повідомив, що за останніх 20 днів у боях за обшир міста Басри, іракським військом, „вдалось убити" 27,570 іранців. Появилися теж перші прифронтові репортажі із воєнно-полоненими з обидвох сторін, при чому іракські старшини поінформували, що деякі іранські частини наступають „згущеними лавами" з образами Хомейні, прикріпленими на дошках з держаками і гинуть з окликами: „Гинемо за аятоллу, посланця аллаха на нашій землі"...

Хоча ЗСА у цій війні притримуються повної невтральности, їхні найбільші побоювання основуються у тому, щоб Іран не використав підтримки секції шіїтів в Іраку і при їхній допомозі не усунув від владування теперішний уряд президента Саддама Гусейна, що його підтримує соціялістична партія Баат, а на його місце щоб не встановив режиму мусулманських фундаменталістів, такого типу як в Ірані.

Того роду сценарій, — стверджують офіційні речники Департаменту оборони — становить безпосередню та особливу загрозу для всіх націй Перської затоки. Це може вплинути і мати ефект на дальше спілкування між арабами і Совєтським Союзом, але також і на відносини між СССР і Америкою. Війна у Перській затоці потрясла і послабила намагання створити суцільність арабського фронту. Починаючи від 1980 року, Сирія підтримує Іран у той самий час, коли Йорданія та інші поміркованi арабські держави підтримують Ірак. Однак, чого найбільше побоюються на Заході, це те, щоб Іран із-за невдач і недостачі зброї не звернувся за допомогою до Совєтського Союзу.

Святослав Караванський

ДРУЖНЯ БЕСІДА

ПИТАННЯ: Якби існувала премія українських організацій за співпрацю, дієвість та малоконфліктність, яка українська організація, на вашу думку була гідна такої премії в минулому році?

ВІДПОВІДЬ: Моя думка не може претендувати на безпомильність, але з тих інформацій, що я мав, найбільше заслуговує на вищезгадану уявну премію усім українцям у вільному світі знайомий та відомий З'єднаний Українсько-Американський Комітет (ЗУАДК)

ЗУАДК — це заслужена українська організація, що діє у світових маштабах, надаючи першу та невідкладну конкретну (тобто матеріяльну) допомогу українцям у потребі. Вклад ЗУАДКу у справу згуртування української спільноти чи не найбільший від усіх інших організацій, бо ніхто, а лише ЗУАДК дає українцям у потребі відчути, чиїх батьків вони діти, і на ділі показує їм, що вони мають покладатися, насамперед, на українські організації та на українську громаду. Власне, існування ЗУАДКу і є реальним втіленням самого існування українців у вільному світі, як національної спільноти.

Тому дуже й дуже відрадним є факт, що ця організація, як контраст до інших суспільно-політичних формацій, існує та діє, не знаючи „громадських війн", що роздирають більшість наших громадських установ, де співпрацюють люди різних поглядів. Соціологам та психологам варто було б зацікавитися питанням: чому ЗУАДК не слабує на такі популярні українські хвороби, як відсутність злагоди та внутрішня гризня (виставлена на показ) з усіма їхніми неґативними наслідками? Я далеко не соціолог чи психолог, але мені здається, що секрет тут у людях, які очолюють ЗУАДК.

Дуже важливе є завдання, яке стоїть перед ЗУАДКом, це зареєструватися як допомогова установа в урядових інстанціях: у Державному департаменті та в Агенції міжнародної розбудови. Така реєстрація збільшить, як авторитет і можливості ЗУАДКу, так і авторитет і можливості усієї української громади.

Крім цього відповідального завдання, ЗУАДК має свої традиційні завдання.

1. Допомагати українцям у потребі (180 втікачів-українців чекають в Европі на виїзд за океан).
2. Відправляти пакунки в Україну.
3. Опрацювати заходи допомоги українцям у Бразилії, Параґваї, Арґентині.
4. Відбути нараду з усіма допомоговими товариствами на терені ЗСА.
5. Шукати спонзорів, які опікувалися б іміґрантами до ЗСА.

Завдання важливі й серйозні і їх можна виконати лише при дружній та дійовій допомозі усієї української громади.

Як один з тих, хто свого часу діставав допомогу від ЗУАДК-у, я користуюся нагодою звернутися до всіх українців, котрі колись (може, й кілька десятків років тому) діставали таку допомогу, не забувати про ЗУАДК та про українців, котрим сьогодні потрібна наша допомога.

М. Бескид

ЕКОНОМІЧНА ПАНОРАМА ПІВДЕННОЇ АМЕРИКИ

У більшості держав Південної Америки існують анормальні відносини, бо їхній державний провід є в руках військовиків, які зайняли цей пост революцією або державним переворотом, а не вільним голосуванням населення. Подавляюча більшість тих держав, як Арґентина, Бразилія, Уруґвай, Чіле, та Болівія переживають економічні труднощі і їхня валюта не має належної стабільности і тому всі їх фінансові операції переводяться на базі „всесильного доляра", вартість якого фантастична. В додатку майже всі ці держави мають мільйонові борги в долярах, вартість яких постійно підноситься а не девальвується як це стається з уруґвайськими та арґентинськими пезами чи бразилійськими крузейрами.

Нефортунний воєнний зудар Арґентини з Великобританією за посідання островів Мальвінас, що їх Британія називає Фалькляндськими островами, закінчився тим, що Британія, підтримувана Північною Америкою, заставила арґентинську армію скапітулювати, — а це довело до упадку уряду під проводом ґенерала Леопольдо Гальтьєрі, який, під натиском маринарки та авіяції, був змушений уступити. Новий уряд під проводом емеритованого генерала Рейнальда Біньйоне започаткував поважні зміни не лише в зовнішній, але також і внутрішній політиці, одначе і цей уряд має економічні труднощі, в наслідок чого дорожнеча подвоїлася та почалося безробіття. Перебираючи урядування, президент Біньйоне заповів, що його місія переходова і він вже започатковує акцію для приготування всенародних виборів, що мали б привернути вибір нового і конституційного уряду, який щойно мав би осягнути всіма бажане економічне уздоровлення та стабільність, впроваджуючи демократичний устрій держави; це все повинно ввійти в життя найдалі до кінця наступного року.

Внаслідок такої зміни Буенос Айрес, як столиця, переживає анормальні, але нові економічні відносини, що їх витворила дорожнеча і неймовірно висока вартість доляра, що використовують сусідні держави, як Бразилія та Уруґвай, в яких ціна доляра устійнена і на виїзд за кордон є можливості набути відповідну суму долярів по офіційній та обниженій ціні. З так набутими долярами бразилійці і уруґвайці приїжджають до Буенос Айресу і викуповують за них ці товари, що їх імпортовано до Арґентини тоді, коли вартість доляра була обмежена та реальна. Для прикладу слід навести, що за пару черевиків імпортованих з Італії треба заплатити арґентинською валютою сім і півмільйона пезів, а для туристів на рахунок долярів це виходить значно дешевше, як в Бразилії чи Уруґваї, а навіть дешевше чим в ЗСА. Місячна платня добре плаченого й фахового робітника виносить десять мільйонів нових поезій, — але сума ця заледве вистачає на прожиття триособової родини. За щоденну газету треба заплатити один мільйон пезів (10,000 нових пезів), а знову за відступлення футбольного змагуна в Арґентині платили два і півмільйона долярів. Місячний чинш двохкімнатного мешкання виносить 150 мільйонів пезів (нових 1,500.000) отже більше як одну третю частину місячної платні фахового робітника. Такі вийімково анормальні відносини витворюють постійну інфляцію, а гірш усього причиняються до збільшення заборгування не лише поодиноких громадян але й цілої держави. А з цим борг Арґентини в заокругленні виносить 37,000 мільйонів долярів, а засоби не вистачають, щоб заплатити відсотки від боргу. В додатку, деякі арґентинські провінції навістила велика повінь і вони мають коло 40 тисяч евакуйованих осіб, яким треба дати притулок та прохарчувати. Це рівнож спричиняє мільйонові втрати, на які треба затягати нову позичку, а в сучасних відносинах є великі труднощі, щоб її отримати.

Тому що пез не має стабільности, то не лише торговельні операції, а також ощадності переводяться у долярах, і загал населення відчуває брак готівки. Банки, щоб мати потрібний оборотовий капітал, платять 120 відсотків проценту, але девальвація їх пожирає та заставляє робити ощадності в долярах, вартість яких постійно зростає. Такий анормальний стан заставив центральний банк перевести обмеження відсоткової стопи, обмежуючи її до 60 відсоткових процентів, а це призвело до таких відносин, що коли робітник заробляє 10 мільйонів старих пезів денно, то це виносить три доляри денно, а це в той час коли робітник у ЗСА заробляє таку ж суму за одну годину, це очевидно, витворює серед населення загальне невдоволення.

Уряд ген. Біньйоне продовжує претенсії до островів Мальвінас і в порозумінні з Уруґваєм та ще з деякими сусідніми державами передає цю справу до Об'єднаних Націй, що мали би закінчити цей спір за посідання островів Мальвінас, які мають 11,718 квадратових кілометрів поверхні, а лише 2,000 населення. Але існують припущення, що на тих островах є поклади нафти і тому їх посідання представляє належну вартість. Окремо Арґентина веде переговори з Чіле і до Буенос Айресу приїхала чілійська місія, яка буде договорюватися до того, щоб знайти розв'язку мирним способом. У цій справі посередничить також Ватикан і, хоча є застереження з обох сторін, то все таки вони шукають можливостей мирного полагодження цього спору.

Сьогодні держави Південної Америки потребують нових позичок і в тих справах уже ведуться певні заходи, а найсправедливіший суддя „час" покаже чи така розв'язка буде успішна.

У тридцятиліття Українського Музичного Інституту в Америці

При кінці серпня 1952 року згуртувалися вчителі музики, що приплили з новою еміґрацією до ЗСА, і почали вже тут продовжувати свою працю як вчителі музики, та рішили спільними силами зорганізувати навчання музичних предметів, на взір знаного в Галичині Вищого Музичного Інституту ім. М. Лисенка, централя якого була у Львові. Ідея відкриття такої школи вийшла від знаного піяніста Романа Савицького.

Вправді українська музична школа в ЗСА мала вже свою традицію, бо ще в 1924 році Михайло Гайворонський і Роман Придаткевич основували в Ню Йорку першу українську музичну школу під назвою Українська Музична Консерваторія та притягнули до неї українські музичні вчительські сили й українську дітвору. Ця школа розбудила зацікавлення серед української громади і, хоч довго не існувала, бо, мабуть, лиш десять років, залишила сліди свого існування, випустивши у світ музично освічених учнів зі знанням творів української музики.

Приплив нової еміґрації, серед якої були батьки, які цікавилися музичним мистецтвом, і молодь, що вже вчилася музики в Музичному Інституті ім. Лисенка, дали можність розбудувати УМІ в ЗСА. Тут згуртувалися, мабуть, усі новоприбулі фахові музичні сили і повідкривали відділи УМІ у Філядельфії, Нюарку, Пассейку, Трентоні, Клівленді та інших містах з централею у Ню Йорку.

Наглядним доказом популярности УМІ було число учнів, що в перших роках існування УМІ переходило число 500. На жаль, передчасна смерть організатора й директора Романа Савицького (1960 рік) сповільнила розквіт УМІ. Не стало людини, яка вкладала свої сили і знання у розпочате діло. Може помилкою Р. Савицького, а згодом його наслідника З. Лиська було те, що вони не зреалізували піддаваної думки: дати почин до основування Музично-

(Закінчення на стор. 4)

Мирослав Лабунька

УКРАЇНСЬКА НАУКА Й ЮВІЛЕЙ 1000—РІЧЧЯ ХРИЩЕННЯ РУСИ—УКРАЇНИ

II

Щоб забезпечити справну співпрацю в цій справі на майбутнє, вирішено, що голови, чи керівники установ і організацій становлять разом Комітет спонзорів конференції. Для втримання зв'язку і координації співдії обрано координатора в особі д-ра Мирослава Лабунька. Рішення це зроблено на нараді у Філядельфії, на що пізніше погодились також учасники нарад у Римі.

Погодившись на співпрацю в ролі колективного спонзора — патрона Міжнародної наукової конференції, учасники нарад у Філядельфії і в Римі не відкинули тим самим інших проєктів, над якими продискутовано. Всі погодились з тим, що кожна установа, чи організація застерігає за собою право готовитись до відзначення Ювілею 1000-річчя незалежно від інших, організуючи свої конференції, приготовляючи видання і т. п.

Восени того ж 1980 року, користаючи з нагоди, що в Філядельфії, ЗСА, відбувалась річна конференція Американської Асоціяції для Поширення Славістичних Студій, на якій було досить багато учасників з-поміж українських викладачів і дослідників ЗСА й Канади, відбуто чергову зустріч представників українських академічних установ і організацій з обох країн (7-го листопада), правда, з дещо меншим числом учасників, як на попередній нараді. Все таки присутні на цій нараді представники вважали, що час наглить і тому передше прийнятий вже задум належить здійснювати. З тієї причини рішено уповажнити трьох осіб, що мали б занятись діловою підготовою Конференції. Цей Діловий комітет складається із таких осіб: проф. Омелян Пріцак, проф. Ігор Шевченко і проф. Мирослав Лабунька. Як відомо, проф. О. Пріцак очолює, як його директор, Український Науковий Інститут Гарвардського Університету в ЗСА, а проф. І. Шевченко є заступником директора цього ж Інституту. М. Лабунька ввійшов до цього вужчого Ділового комітету з рації своєї позиції координатора між інституціями, організаціями й товариствами, що разом становлять колективне тіло спонзора й патрона запланованої конференції. Від того часу цей Діловий комітет трьох відбув досі декілька нарад у грудні 1980 року у липні 1981 року і в лютому та червні 1982 року. На цих нарадах обговорювано конкретні пляни щодо часу й місця відбуття конференції, щодо засягу її тематики, щодо учасників — доповідачів, як і справи фінансів. Саме це останнє питання й спричинило було тимчасову затримку в дальшому плянуванні. Здійснення цього важливого задуму й буде спільним вшануванням Ювілею Тисячоріччя християнства Руси-України українськими науковими установами, організаціями й товариствами при активній участі чужинецьких вчених.

Зразу ж після Конґресу питання фінансів найшло свою найбільш щасливу розв'язку. Завдяки великому вирозумінню самої потреби такої Конференції, як і її коштів, Їх Блаженство Патріярх і Кардинал Кир Йосиф Сліпий виявив безпрецендентну в українському житті жертвенність для того роду справи й заофірував свою фінансову підтримку. У листі від 24-го лютого ц. р. до проф. О. Пріцака і І. Шевченка (у відповідь на їхнього листа від 24-го лютого ц. р. до проф. О. Пріцака і І. Шевченка (у відповідь на їхнього листа в тій справі від 10-го лютого ц. р.) Їх Блаженство пише: „Складаю на окреме конто Українського Католицького Університету в Римі на організацію такої міжнародної наукової конференції 30,000 долярів і сподіюсь, що також інші наші інституції не поскупляться на так важну ціль дати свою фінансову допомогу". У листі-повідомленні в тій справі до М. Лабуньки від 25-го лютого ц. р. о. митрат Іван Музичка, ректор УКУніверситету в Римі пише: „Мій лист — благовість! На засіданні Товариства Св. Софії (Централі й усіх філій по світі їхніми представниками) одноголосно дали згоду, що наукова конференція світового маштабу з нагоди 1000-ліття Хрищення Руси-України є потрібна, корисна і треба на її підготовку дати 30 тисяч долярів... Цю суму Блаженніший дав зі своїх власних ощадностей. Це його особистий вклад".

Ідея Міжнародної наукової конференції, що була б присвячена дослідам над самим фактом хрищення Руси-України великим князем Києва Володимиром, як також подіям, що тісно тематично й хронологічно в'яжуться з тією центральною подією, постала в зв'язку з питанням, що його можна б визначити, як: Ювілей 1000-річчя хрищення Руси-України й чужинецький світ. Ідеться в першу чергу про західній світ і то з багатьох причин, що їх не будемо тут подрібно розглядати. Першою і найважливішою є ця, що в цьому західньому світі існує і діє українська еміґрація. І саме на цю еміґрацію, а властиво на її наукові установи й організації, а ще в особливіший спосіб на українських вчених дослідників падає обов'язок виконати в зв'язку з великим Ювілеєм усе те, чого не можуть зробити за сучасних умов учені в Україні. І хоч можливості еміґрації не такі великі, то обов'язок зробити все можливе, що є в наших силах — незаперечний. Завдання українських академічних установ і наукових організацій в тому відношенні можна би визначити, як слідує. Перш усього належить докласти якнайбільше старань, щоб сам Ювілей 1000-річчя і його вшанування українським народом стали якнайбільш відомі серед чужинецького світу. Ідеться в першу чергу про церковних діячів, але не менш важливим є також, щоб про нього довідались діячі культури, науковці, літератори, суспільно-політичні діячі, а то й пересічний громадянин. Пропаґуючи Ювілей 1000-річчя хрищення Руси-України в країнах поселення української еміґрації, належало б вказати в першу чергу на те, що український нарід на батьківщині, на своїй власній землі, що її від віків заселює, не може вільно обходити й гідно вшановувати цей Ювілей. Факт, що такої важливости й унікального значення Ювілей свого релігійно-культурного й національно-державного життя як Тисячоріччя прийняття християнства, український нарід не може відзначувати по своїй волі, можна сміло назвати великим скандалом політичних відносин і життя сучасного світу. Це тим більше, коли взяти до уваги ще й те, що український нарід — це сьогодні єдиний чисельний нарід з-поміж усіх европейських народів, що досвідчує на собі невиносимий національно-політичний гніт та економічну експлуатацію.

(Продовження буде)

Взірцева середньошкільниця У. Олексишин

Кожний раз, коли на неукраїнському ґрунті країн нашого поселення виростає чарівна квітка — українська дитина, радістю і сподіванням наповняється душа. Ми радіємо, що наша естафета важливої місії збереження поколінь для справи визволення України стає реальною, доказом чого є наші зразково виховані діти.

Сьогодні ми зупинимо нашу увагу на високонадійній доні подружжя Марти і Романа Олексишинів із Сан Дієго, Каліфорнія, Уляні, яка протягом останніх років гідно репрезентує українську громаду у Сан Дієго.

Уляна Олексишин

На міжнаціональному ґрунті, в „House of Pacific Relations", Уляну Олексишин було обрано королевою на 1981 рік і вона вже другий рік діє як українська репрезентантка-королева, обрана управою „Української хатки".

„Мені дуже приємно мати ще одну нагоду репрезентувати свою громаду як ‚Міс Україна', — заявила у своєму інтерв'ю Уляна, а далі підкреслила, що її „скромний, але щирий вклад у суспільну працю належно оцінено громадою". Це були передовсім її батьки, що нею дбайливо опікувалися, плекали її українську душу та дбали про національне виховання.

України вона ніколи не бачила, але любить її і любов до України демонструє при кожній нагоді, а особливо під час її сольових виконань українських танців.

Пригадую Уляну ще кількарічною дівчинкою, коли то вона на сцені Українського Культурного Осередку в Лос Анджелесі давала свій перший виступ, як декляматорка і танцюристка. А сьогодні українська красуня знову полонить увагу українських і чужих глядачів своїми мистецькими виступами, чи це діється в Балбоа-Парку в Сан Дієго, чи на фестивалі в Алпей Віледж в Лос Анджелесі, чи на інших імпрезах.

Віддана українська пластунка, Уляна належить до 48-го дівочого куреня 29-ої пластової станиці в Лос Анджелесі.

Уляна теж активна у спорті, де здобула кілька нагород. Три роки вона належала до олімпійського лижварського клюбу, в якому здобула кілька відзначень, аж до найвищого ступня включно. В школі займала перше місце у відбиванці та в інших видах спорту. Уляна була нагороджена теж іншими шкільними відзначеннями за її участь у різних шкільних проєктах і змаганнях. В 1979 році її обрали „Miss United Teenager State Finalist".

Уляна минулого червня з відзначенням закінчила середню школу і у вересні розпічне вище навчання на університеті в Сан Дієго, вибравши „Business Administration" і право.

За здібності в науці Уляну в минулу зиму оцінено похвальним листом дирекції школи за її високі оцінки, як рівнож за це нагороджено її було стипендією Українського Культурного Осередку у Лос Анджелесі. Похвальний лист за успіхи доньки дістали також батьки — М. і Р. Олексишині, які дали своїй дитині добру українську і християнську базу, і Уляна напевно не заведе сподівань їхніх і всіх нас та надалі визначатиметься у науці, в мистецтві й у житті ще краще, як це було досі.

Д-р Святополк Шумський

Відбувся табір...

(Закінчення зі стор. 1)

нування праці з гуртками юного ОДУМ-у (психічний та фізичний розвиток дитини, обов'язки виховника, плянування сходин гуртка, значення ігор та забав у виховній праці тощо). В кінці програми другого тижня, кожний курсант зобов'язаний самостійно підготувати програму сходин гуртка та її успішно перевести. Рівнож під кінець табору кожний учасник мусить успішно перейти письмовий іспит з двотижневої програми.

На табори Виховників Юного ОДУМ-у приймаються юнаки і юначки, члени Юного ОДУМ-у, від 15-16-ти років життя за рекомендацією старших виховників ОДУМ-у з даної місцевости. Від усіх учасників вимагається, щоб вони були учнями шкіл українознавства та довільно володіли українською мовою, бо всі виклади відбуваються в українській мові.

Згідно з організаційною системою ОДУМ-у, для того, щоб успішно задовольнити вимоги на ступінь Виховника Юного ОДУМ-у (ВЮ ОДУМ-у), учасник мусить успішно відбути два роки таборів виховників, скласти іспити з програми та доказати, що він чи вона самостійно може працювати з гуртком Юного ОДУМ-у, після узгіднення програми своєї праці зі старшим виховником ОДУМ-у в своїй місцевості.

Офіційне відкриття 16-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у відбулось в суботу, 3-го липня ц.р., пообіді Молебнем в намірені учасників, який відправив о. Володимир Пашко, духовний опікун оселі ОДУМ-у „Київ". Співали таборовики, більшість яких обізнані з церковною музикою, бо співають у хорах по своїх парафіях УПЦеркви в ЗСА чи Канаді.

Того самого вечора з гостиною на табір та оселю завітав в супроводі о. диякона Юрія Галиці Блаженніший Владика Мстислав, Митрополит Української Православної Церкви, якого тепло вітали таборовики та якому на згадку подарували хустку Виховника Юного ОДУМ-у. Дякуючи молодим одумівцям, учасникам табору, Владика Мстислав на свій рахунок запросив цілий табір відвідати Український Пантеон, Осередок УПЦеркви В ЗСА в Савт Бавнд Брук, Н. Дж., щоб таборовики ближче могли познайомитись з тими здобутками, які має наша УПЦерква у вільному світі.

Запрошення свого Ієрарха одумівська молодь прийняла вдячними оплесками, та в п'ятницю, 9-го липня, автобусом відвідала Осередок УПЦеркви в ЗСА, де в супроводі Владики Мстислава та працівників Консисторії УПЦеркви мала можливість оглянути Церкву-Пам'ятник, Архів-Музей, Семінарію Св. Софії, Бібліотеку УПЦеркви та Дім Української Культури.

Користаючи з нагоди перебування в Савт Бавнд Бруці, таборовики також відвідали цвинтар св. Андрія та могили похованих тут визначних членів ОДУМ-у: бл. п. Владики Олександра — колишнього Верховного духовного опікуна ОДУМ-у; о. Євгена Криволапа, учасника Першого Табору Виховників Юного ОДУМ-у, абсольвента Семінарії Св. Софії, першого священика УПЦеркви з лав ОДУМ-у; братів Сеньків, перших виховників ОДУМ-у та довголітніх членів Головної Виховної Ради ОДУМ-у; проф. Гончаренка, колишнього голови Г. В. Ради ОДУМ-у в ЗСА; кол. Дзябенка, колишнього голови Г. У. ОДУМ-у в ЗСА; письменника-гумориста Миколи Понеділка, незамінимого конферансьє-керівника одумівських зустрічів, та могили почесних членів ОДУМ-у — д-ра Степана Витвицького, Президента УНРеспубліки в екзилі, та композитора Миколи Фоменка, автора музики одумівського маршу на слова відомого українського письменника та духовного надхненника ОДУМ-у Івана Багряного — „Ми об'їхали землю навколо..."

З вдячністю господарям, з переповненими думками та під впливом всього побаченого, почутого та пережитого, таборовики неохоче покидали Бавнд Брук — маленьке містечко в стейті Ню Джерзі, якому історія судила стати Центром Українського Православ'я в діяспорі. Духовна вартість надбань, які зберігаються в Осередку УПЦеркви в Савт Бавнд Бруці, особливо тепер, коли в Україні шаліє русифікація та йде прискореним темпом розп'яття української духовости, — є неоціненна. Ми повинні ці вартості не лише зберігати та плекати, але й передавати їх нашому молодому поколінню та таким чином забезпечити тяглість культури і традиції української національної ідентичности і культури в розсіянні. Провід УПЦеркви, особливо Ієрарх Блаженніший Владика Митрополит Мстислав, заслуговує на особливе признання і подяку за далекозорість в цьому напрямку. Учасники та команда 16-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у ім. Гетьмана Івана Мазепи з вдячністю згадуватимуть свою поїздку до Бавнд Брук, бо та поїздка допомогла їм стати кращими культиваторами всього того, що ми маємо найкращого в нашій історії, літературі та мистецтві.

Другий тиждень табору проминув в інтенсивній праці учасників над матеріялами програми табору. В п'ятницю, увечорі, на прощальній ватрі, члени молодших гуртків склали Одумівську обітницю. Офіційне закриття табору відбулось в суботу, 17-го липня, після спільного з батьками обіду, на якому традиційно команда оголошує нагороди за найкращі успіхи в науці. З молодших курсантів (перший рік) команда відзначила подругу Ларису Завертайло з Чикаґо, а зі старших (другий рік) — подругу Лісу Петрушу з Дітройту. Колеґа Петро Шкребець (Чикаґо) виграв першу нагороду за найкращий проєкт титулярної сторінки „Таборових вістей". З успіхом закінчили другий рік програми табору та отримали від Постійної Команди Виховників Юного ОДУМ-у Грамоту Виховника Юного ОДУМ-у наступні учасники: Ліда Юхименко, Наталя Лебединська, Олександра Косогор, Наталя Сніг, Ліса Петруша, Катя Луппо, Віктор Глоба, Петро Глоба, Олесь Петруша, Ігор Лисик і Петро Шкребець.

Пам'яті організатора УНСоюзу

Свого часу ще перед приїздом нової, третьої з черги, української еміграції, не було поділу на місцевих чи обласних організаторів. Організатори Чикаґо могли мати територію до вибору аж до Тихого океану. В тому часі такими організаторами були Дмитро Білецький, поручник Української Галицької Армії і комендант Чорноморських Січей, та Микола Ткачук - Ніколс. Чому Ткачук став ще й Ніколс, — не знаю, не питав його. Щось видно перебігло йому дорогу, мусів стати Ніколсом.

Св. п. Микола Ткачук-Ніколс

Світлої пам'яти Микола все був для мене Ткачуком, не міг я привикнути до іншого прізвища, бо Ткачук — чисто українське прізвище.

Народився він на Буковині, і в 1911 році,по матурі в Чернівцях, 18-літнім студентом виїхав до Канади, перейшов канадські фармерські гаразди і переїхав до ЗСА. Активним був Ткачук в Січовій організації, відтак у ОДВУ (Організація Державного Відродження України). Він був великим ентузіястом спорту, головно полювання на олені і канадські муси. Як добрий стрілець, ніколи не стріляв надармо, тож падали канадські гуси, куропатви й перепелиці.

Заснував св.п. М.Ткачук разом з о. Тарнавським, колишнім канцлером митрополита Богачевського, спортове товариство „Айзек Волтон Ліґ". В організаційній праці для УНСоюзу він перейшов терени стейтів Вісконсин, Міннесоти, Мізурі, Індіяни і Іллиной; творив собі варстат праці, не чекав на доручення Екзекутиви.

Я відбув з ним кілька таких подорожей снігами й болотами Вісконсину, спали ми в фармерських хатах, часом на горищі на сіні над коровами, як це було в Давнерс Гров, Ілл., де заснували ми 428-ий Відділ. З вибухом війни секретар (дівчина) зголосилася до „Waves"- жіночого корпусу фльоти,і з браку заступника по трьох роках існування Відділ злучився з 319-им у Чикаґо.

Та сама доля стрінула союзовий Відділ у Нілсвил (Neilsville) у Вісконсин, як секретар В. Олішкевич купив молочарську фарму ще й ресторан у місті і не мав часу, а поповнення новим секретарем не здійснилося.

Півтисячі миль від Чикаґо лежить столиця риб місто Гейворт, Вісконсин. Там він зорганізував відділ УНСоюзу, бо туди роками їздив на рибу; його знали місцеві індіяни, з якими він пізнавав десятки озер і т. зв. фловедж (flowage), цебто затоплені лісові простори. Там жило кілька родин українців, один з них — знаний там як „Radio Joe" Василь Шумовський мав там мотель і корчму, де сходилися рибалки, хвалилися своїми рибальськими пригодами і величиною щук та снували походи на дальші пригоди. Відділ, оснований там, не витримав ні одного року, хоч гарно розвивався. Помер секретар, молодий Шумовський, а з ним і відділ, бо не було наслідля. Відділ 114-ий в Чикаґо, який він оснував і був предсідником довгі роки, живе і благоденствує завдяки добрим секретарям Володимирові, а по його смерти — Ользі Бережанам.

• • •

Згаданий на початку допису Дмитро Білецький перейшов на емеритуту і жив у місті Вест Айсліп на Лонг Айленді. Залишив заповіт, щоби його зпопелити і попіл завезти на Україну і розсіяти над портом Одеса, де він колись ще за австрійської окупації побував з 24-им полком з Коломиї. Його дружина, вже тут роджена, зголосила, що вона виповнила волю Покійного, але хто повезе попіл в Україну? Я зв'язався з амбасадором СССР і зголосив, що св. п. Дмитро Білецький не хотів бути "похоронений в капіталістичній країні," його бажання було, щоб його прах переїхав до Одеси. Я знайду, мовляв, когось, хто поїде в Україну в гості і візьме урну з прахом, але на це мені треба якогось папірця. Обіцяли телефонувати — але до нині „бумаги" я не дістав.

Проте один американський похорон відбувся в Золочеві. Один мешканець Чикаґо, що вже півтора роки був у гробі, переїхав разом з погребником Богданом Музикою до Золочева, бо така була воля Покійного.

Степан Куропась

Молодий лікар Данко Ігор Бойчук

Дня 22-го травня в родині Івана і Ізи Бойчуків зібралися сусіди, знайомі, родина і приятелі д-ра Данка, щоб бути свідками радісної події, бо 14-го травня він одержав диплом доктора медицини.

Д-р Данко Ігор Бойчук

Вісім років наполеґливої науки в університетах славно закінчено. Народився Данко Бойчук 4-го жовтня 1956 року в Трентон, Н. Дж., і тут закінчив середню школу з найвищими відзначеннями. В цей час він закінчив також Школу українознавства при православній парафії св. Юрія Переможця і вписався до Ратґерського університету на передмедичний факультет, який закінчив з відзначенням і відразу був прийнятий у Медичну школу Вандербітського університету.

Після закінчення медичної школи він відбуває практику в Каліфорнійському університеті в Сан Дієго в ділянці хірургії та урології. Молодий лікар тепер перебуває в Сан Дієго хоч і не довго, бо українська громада в Трентон чекає на його поворот додому.

Д-р Данко Ігор Бойчук має сестру, яка закінчила Даґлес коледж Ратґерського університету і займає відповідальний пост аналіста в американській індустрії. Батьки молодого українського лікаря — відомі в нашій трентонській громаді: Іван Бойчук працює при Принстонському університеті у Фористал дослідному центрі, де він має великі успіхи в ділянці плазма - фізики. І. Бойчук — голова Контрольної комісії 245-го Відділу УНСоюзу. Вся родина з лікарем д-р Д.І. Бойчуком включно належить до УНСоюзу.

Управа 245-го Відділу з усім членством бажає всього найкращого і многих літ молодому лікареві, сестрі і батькам.

Михайло Мартиненко

В Люрді здвигнулися стіни української церкви

„Ущасливи, Господи, благоволінням Твоїм Люрд і нехай здвигнуться стіни української церкви!"— можна сміливо сказати, що неведені слова, перелицьовані з відомого 50-го псальма, де „Сіон" став Люрдом, а „Єрусалим українською церквою, — це наявний факт українського чуда в Люрді.

Ініціятор будови української церкви в Люрді отець Василь Прийма, неструджений і ревний працівник у Христовому винограднику, парох полудневої Франції, заповів посвячення церкви на 28-го серпня 1982 року.

Ті прочани, які побували в Люрді вже минулого року, знають, чому не відразу посвячено церкву, хоч вона „наша церковця, красується золотими банями" вже деякий час. Бо зі зовні її здвигнено, але що було всередині? В середині — пусті, нагі муровані стіни, бетонова долівка без покриття, не було дверей. Чудо в Люрді доперва почалося...

Коли в Інституті американських архітектів сказали мені, що Франція не узнає дипломів американських архітектів і не дає їм права будувати у Франції, то я не мав ніякої надії на можливу розв'язку. На моє щастя, французьке міністерство повідомило мене, що узнає, згідно із існуючим законом, мій віденський диплом архітекта рівнорядним французьким дипломам.

Так, отже, маючи повне право місцевого архітекта, я з великим ентузіязмом виготовив проєкт нашої церкви типу хрестокупольного на пляні хреста, із п'ятьма копулами, з задержанням повної традиції української церковної архітектури. Бо проєкт мав недвозначно вказувати на зв'язок із Україною минулих років, не теперішньої.

Тому не було мови, щоби створювати проєкт у сьогочасному т. зв. модерному стилі архітектури, бо такий не мав би зв'язку із поняттям України між чужинецьким світом. Українська церква в Люрді має бути амбасадором України у Франції в Люрді, де мільйони прочан.

Коли отець Прийма представив мій проєкт місцевому єпископові та будівельним властям у Люрді, він не мав, однак, надії на успіх. Сталося знову несподіванка — проєкт апробували без ніяких змін. Незвичайна архітектура церкви, яка не має подібної в Люрді, заволоділа. От же — це справді українське чудо.

Отець Прийма не лише своїми зворушливими віршами звеличує Богоматір, але теж взявся з великим ентузіязмом до реалізації заклику Пречистої Люрдської Пані, переказаного св. Бернардетою: „Збудуйте тут церковцю!". Він звернувся до всіх українців, по всьому світі сущих, із закликом до пожертв на святу ціль-ідею, і отець Прийма не завівся в тому, бо тисячі українських людей відізвалися пожертвами.

Товариство св. Андрія, правний власник посілости, в особах о. Прийми та о. Когута, законтрактувало будівельну фірму братів Жільї з Люрду почати будову, але лиш у першій стадії. Праці почато влітку 1980 р. Незабаром зверху церква виглядала готовою, бо виведено було зовнішні муровані стіни в цілості, які закінчено кольоровою спеціяльною штукатуркою із домішкою маленьких шляхетних камінчиків. Все перекрито залізобетоновою долівкою та таким же дахом із всіма п'ятьма банями, з яких середня — найбільша, відкрита внутрі; всі бані з ліхтарниками та хрестами. Вікна заложено кольоровим склом, дах виложено керамічними плитками та устатковано ринвами. Отець Когут привіз із Німеччини золотників, які позолотили всі хрести та бані справжнім золотом, щоб були довготривалим доказом нашої церковної традиції.

Тоді ж плянувалися дальші роботи. Церков та галя-музей підсподом мусіли ще одержати багато робіт: стіни мусіли були бути ізольовані та тинковані-штукатурені, помальовані, долівка виложена керамічними плитками, двері до притвору та церкви скінчені. Треба було інсталювати огрівання й електричне освітлення.

Автор цих рядків запроєктував іконостас із 38-ма іконами вповні з традицією, які малював мистець Петро Холодний. Передбачено запрестольну ікону-мозаїку Люрдської Богоматері зі св. Бернадетою, представляючи подію появи в печері. Назовні, на задній стіні святилища, передбачено було мозаїку Хрещення України-Руси св. Володимиром і св. Ольгою. Церква прибудована до існуючого дому через широкий вестибюль-притвір, що дає потрібну віддаль для об'ємного відділення оцих двох будов.

Існуючий дім — це первісна „Вілла Святого Хреста", яку закупив о. Прийма, де на площі можна було поставити церкву. Цей дім, побудований приблизно 150 років тому, історичний, тому що король Наполеон III тут ночував під час свого перебування в Люрді. Отець Прийма закупив теж улаштування „його королівської величности" спальні , що тепер є додатковою атракцією для туристів. Дім треба було ґрунтовно відновити знизу вгору, включно із новим покриттям даху. Дім прочищено з пізніших добудівок, які були невідповідні і псували цілість. Запроєктовано тоді ж було нову будову на всіх чотирьох поверхах, де влаштовано додаткові гостинні кімнати та санітарні убікації. На найвищому поверсі запроєктовано було побудувати мале помешкання для сестер із приватною терасою в об'ємі нового даху. У висліді дім для прочан одержить 21 гостинну кімнату, дві їдальні, нову кухню тощо — все із новою інсталяцією огрівання й електричного освітлення, з новими внутрішніми стінами, долівкою, новими вікнами та дверима.

Ці всі неминучі кошти на перебудови і будови лежали і лежать на плечах отця Прийми. Щоб авторизувати дальші будівельні роботи будівельною фірмою, йому потрібні були дальші пожертви від нас, українців. Щоб зрозуміти велику вагу цієї справи, мусимо пригадати собі, що у Франції - лише коло 25,000 українців, розпорошених по цілій Франції. Вони — люди жертвенні. Багато з них кількома групами відвідували Люрд і виконали ряд підготовчих праць на будові, наприклад — усунення добудівок; прочищення площі із новим доїздом на площу із задньої вулички для доступу автомобілів було зроблене завдяки їм. Це заощадило дещо коштів. Але українська громада у Франції сама не могла б докінчити почато́ї будови: від самого початку її фінансувала пожертвами ціла українська діяспора із усіх континентів і країн. Пожертви потрібні і тепер, — тому о. Прийма та о. Когут закликають всіх українських людей до додаткових чи нових пожертв.

Нову церковцю видно здалека, із багатьох сторін Люрду, навіть із Люрдської Гроти та з усіх залізничних поїздів, які переїжджають попри церкву. Наша церква стала туристичною атракцією і голосно та славно свідчить про українську присутність у цьому світової слави місті. Нам, українцям, це теж тим більш радісне і дороге, бо ми належимо до Східньої Церкви, де почитання Богородиці не тільки глибоке й поширене, але де воно постало на Вселенському Соборі. Україна — під покровом Богородиці. Тому ми продовжуємо не лише традицію, але даємо доказ нашої живучости та самобутности. В Люрді українському здвигнулися стіни української церкви.

Мирослав Д. Німців
інж.-архітектор

Канадські...

(Закінчення зі стор. 1)

Вже зголосили свою участь у офіційній частині „Українського Дня Спадщини" змагуни-переможці різних ділянок спорту. І це дає поштовх до праці членами підготовчого комітету, особливо молодим, які мріяли іти слідами професійних спортсменів, а тепер плекають спорт для своєї приємности.

Пообідній концерт п.н. „Фестиваль української пісні й танку", в якому візьмуть участь найкращі хори й танцювальні ансамблі з провінції Онтаріо, відзначить українських спортсменів піснями-маршами.

Офіційне представлення спортсменів відбудеться в присутності міністра багатокультурности Дж. Флемінґа; президента Централі КУК І. Новосада; міністра туризму Р. Бейтса, представника метрополітального Торонто радного В. Бойчука та інших.

Всі згадані особистості будуть гостями „Вечірнього концерту", присвяченого визначному композаторові й національному будителеві о.Кирилові Стеценкові з нагоди сторіччя його народження.

Цілоденна програма дня почнеться о 10:30 годині вранці „Соборним Молебнем", який відправить Владика Ізидор Борецький у співслуженні або в приявності священиків української Православної й Католицької Церкви. Співатиме хор церкви св. Анни із Скарборо.

Виставка народного мистецтва, якою займається місцевий Відділ Комітету Українок Канади при співпраці Українського музею „Каса Лома", виставки українських монет, української книжки й, очевидно, спортових нагород-трофеїв, портретів визначних спортсменів-переможців, та висвітлення українських фільмів триватимуть від 10-ої год. ранку до 8-ої год. вечора.

Дітей і старших розважатиме сміхун-чародій Андрій Бутко з перервами цілий день, а на пропливаючому дечі ансамблі. Закінчиться дечі ансамблі. Закінчеться „Український День Спадщини" забавою, назва якої — „Зірки серпневі", де гратиме улюблена серед молоді оркестра „Нова хвиля" (популярно відома під назвою „Петро Пиріг і Голубці").

Офіційне відкриття, в часі якого піднесуть український і канадський прапори під звуки духової оркестри „Батурин", відбудеться о 12-ій годині дня.

Провінційна Рада КУК (Онтаріо) робить усі старання, щоб задоволити приїжджих зблизька і здалека українських і неукраїнських відвідувачів „Онтаріо Плейс", включно із спеціяльним замовленням гарної погоди на „Український День Спадщини" для тих, що „бояться дощу". Чи може хтонебудь встоятись такому „спеціяльному запевненню" на „Український День Спадщини" в неділю, 29-го серпня?

У тридцятиліття...

(Закінчення зі стор. 2)

го Товариства, яке перебрало б адміністрацію УМІ, як це було в Музичному Інституті у Львові, де адміністрацію вело Музичне Товариство, зглядно його філії на провінції. Це відтяжує учителів, які мають дбати лиш про педагогічні справи. Якщо б справу так було б розв'язано на початку утворення УМІ, може спад числа учнів був би менший. Та справа ще не пропала, проєкт цей може перевести й теперішня управа і дирекція УМІ.

Осип Залеський